

Măgarul galeș

La Fontaine

Ca să se facă mai iubit,
Măgarul pe stăpân l-a măgulit.
„Ce-i asta? se întreabă el,
Că javra aia de cățel
Trăiește cu stăpânii-n dormitor,
De parc-ar fi copilul lor,
Pe când spinarea mea s-alege
Numai cu joarde și ciomege?
Face frumos, cu labele-atârinate,
Și-l pupă toți și nimenea nu-l bate.
Dacă atât ajunge, mă învăț
Să fac ca el și eu, să mă răsfăț.”
La gândul ăsta, cel mai fericit,
Stăpânul s-a și pomenit
Că-l mângâie măgarul pe bărbie,
Cu o copită grea, cu stângăcie,
Trăgând-o dintr-o murdărie,
Și, ca să fie și mai mângâios,
Cu zbierățul lui lung, melodios.
Însă, în loc de zahăr și bomboane,
Pun-te pe el cu bâta, măi Ioane.
Povestea este toată:
Să nu-ți schimbi firea dată
Cu alta-mprumutată.